

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО ТА МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Гарасим Тетяна Олегівна

*кандидат філологічних наук, доцент,
Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка*

DIGITAL STORYTELLING AND LITERARY CRITICISM: INTERPRETATIVE PERSPECTIVES

Storytelling has been an integral part of human culture for many centuries and have served as a means to preserve history, share knowledge, and develop social connections. Traditional storytelling is represented by oral narratives that passed from generation to generation, has been a cornerstone of cultural identity and collective memory. In recent years, however, the emergence of digital technologies has changed the way stories are created, shared, and experienced, giving rise to a new form – digital storytelling.

Digital storytelling combines traditional narrative techniques with such multimedia elements as images, audio, video, and interactive features. As Bryan Alexander defines it, “Simply put, it is telling stories with digital technologies. Digital stories are narratives built from the cyberculture” [1, p. 16]. The term “digital storytelling” is often used to refer specifically to a participatory method that results in ‘a 2- to 5-minute audio-visual clip combining photographs, voice-over narration, and other audio [3].

This modern approach allows storytellers to reach audiences around the world and communicated their messages in innovative ways. While traditional storytelling is often based on personal interactions and collaborative environments, digital storytelling expands these boundaries, allowing them to exist in virtual spaces and be accessed asynchronously by a diverse audience. Despite these differences, digital storytelling is deeply rooted in the principles of traditional storytelling and aims at evoking emotions, sharing experiences, and communicating universal truths.

Digital storytelling restructures the interpretative practice in literary criticism by introducing new modes of participation, interactivity, and multimodal nature into the narrative experience. Unlike traditional literary texts, which are mostly linear and static, digital storytelling often uses non-linear structures, hypertextual, and multimedia elements such as visual, sound, and animation. These features challenge traditional interpretive approaches and require from critics to consider not only the text itself but also its integration with technology and interaction with audience.

Narratology is the study of narrative structure and its elements and provides an important lens for analyzing how digital storytelling deconstructs the relationship

between story and discourse. In traditional storytelling, stories usually follow linear structure with a clear beginning, middle, and end [4]. However, digital storytelling often uses non-linear format and provides branching paths, multiple endings, and user-oriented exploration. These features challenge traditional narrative arcs by revealing the variability and fluidity of the sequence of events created by user choice or interaction.

The multimodal nature of digital storytelling, which combines text, visual, audio and interaction, makes the traditional naratological analysis even more complicated. Each medium contributes to the story in a unique way and creates a layer of meaning that requires an integrated approach to interpretation. For example, visuals convey implicit emotions and settings that complement the text story, while audio elements add atmospheric depth. Interaction plays an important role as users actively shape the progress of the story through decision-making and navigation. It blurs the connection between the author and the viewer and expands the framework of the narrative to explain the viewer and Deconstruction.

The role of the “reader” expands into that of a co-creator or navigator, as digital stories often demand active participation, such as choosing narrative paths or interpreting layered multimedia cues. Reader-response/reader-reception theory emphasizes the active role of the audience in constructing meaning from a text, arguing that interpretation is shaped by the reader’s personal experiences, emotions, and context [2]. In digital storytelling, this theoretical approach becomes particularly relevant, as the medium itself often needs user interaction. Unlike traditional narratives, where the author’s intent and the fixed structure guide the reader’s understanding, digital storytelling empowers the audience to actively engage with the narrative. By making choices, navigating through hypertext, or interacting with multimedia elements, users shape the story’s progression, effectively becoming co-creators of its meaning. This shift in interpretative authority disrupts the traditional author-reader hierarchy.

Stories that allow users to choose paths or endings enable personalized experiences, developing a sense of ownership and emotional involvement in the narrative. Additionally, platforms that engage users blur the boundaries between audience and creator enrich the interpretative process, as the audience brings diverse perspectives and creativity to the narrative. For literary critics applying reader-response theory, digital storytelling offers ground for exploring how these interactions shape meaning.

Digital storytelling amplifies accessibility and diversity in storytelling voices, inviting literary critics to deal with a broader spectrum of cultural and individual perspectives. By bridging literature and digital media, this form of storytelling encourages interdisciplinary methods, blending traditional textual analysis with insights from media studies, narratology, and digital humanities. Consequently, literary criticism evolves to address not only the meaning within a narrative but also the transformative potential of its digital medium.

REFERENCES

1. Alexander B. The New Digital Storytelling. Creative Narratives with New Media. Bloomsbury Academic, 2011. 275 p.

2. Eco U. The Role of the Reader: Explorations in the Semiotics of Texts. Bloomington: Indiana University Press, 1979. 273 p.
3. Lambert J. Where it all started: The centre for digital storytelling in California. In J. Hartley & K. McWilliam (Eds.), *Story circle digital storytelling around the world*. Oxford: Wiley-Blackwell. 2009. P. 79–90.
4. Schmid W. Narratology: an introduction. KG, Berlin, New York: Walter de Gruyter. 2010. 258 p.

Дзись Тарас Васильович

кандидат філологічних наук, доцент,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

Катериняк Анатолій Петрович

асистент,

Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка

ТИПОЛОГІЧНІ ВІДПОВІДНОСТІ В ТВОРАХ АВСТРИЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Міркуючи про “світову літературу”, німецький класик Й.В. Гете передбачав її неминучі успіхи. З цього приводу він ще 1829 року писав: *“Широкий світ, як би далеко він не простягався, є завжди лише продовженням батьківщини і, коли добре подумати, не дасть нам нічого більше, крім того, чим уже обдарував нас рідний край. Те, що подобається масам, розповсюдиться понад усяку міру й, як це бачимо вже тепер, буде користуватися попитом в усіх зонах і місцевостях; натомість поважні й справді значущі речі навряд чи можуть розраховувати на такий успіх; і все ж ті, хто присвятив себе величому й плодотворному у вищому розумінні, скоріше й ближче спізнають один одного”* [1, с. 93].

Ця концепція пізніше у літературознавчій компаративістиці розгорнулася у типологічні дослідження аналогій у споріднених мистецьких явищах.

Класифікуючи приклади “типологічних сходжень” і розглядаючи проблеми їх порівняльного аналізу, Д. Дюришин аж у 70-х роках ХХ ст. говорив про “міжлітературні синтези”, а згодом розгортав теорію міжлітературного процесу, обґрунтовуючи категорію “міжлітературних центризмів” [7, с. 86–90]. Окремою регіональною формацією міжлітературного центризму середньої Європи словацький вчений вважав взаємозалежність російської, української та білоруської літератур [7, с. 107].

Низка критеріїв географічного, історичного, соціокультурного та естетичного характеру дає можливість співвідносити індивідуальні своєрідні явища національних культур за типологічно співмірними (або й адекватними) параметрами, дозволяє певним чином упорядковувати безпосередню літературну рецепцію текстів свого регіону. Центром тяжіння, **доцентровим** фактором у цій аналітико-синтезуючій процедурі, стає **домінанта**, яка утримує рівновагу структур художнього світу кількох творів саме на **перетині** зближуваних культур і їх творців. Таке зближення може бути історично